

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Martinianus Eremita 13. Febr.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

ros ad imitationem accendebat. Corporis ei
vix vlla cura erat; hyeme pariter ac æstate, v- *Mirus ad-*
na eademque veste utebatur; pane & oleribus *stinentia*
pueritiam ad vltimam & senilem ætatem *rigor.*
perduxit. Erat in eo bonorum omnium mira-
bilis quidam concentus. Austeritas, incredibi-
li quadam suauitate temperata, & lenitate cõ-
dita seueritas, ita vt neq; inutilis vnquam esset
reprehensio propter austeritatem, neq; leni-
tas suauitasq; propter admixtam austeritatem
cõtemptui. Atq; eum his encomijs celebrem,
diuina bonitas etiã Patriarchali dignitate, ac
miraculorum splẽdore in terris, ac deniq; vi-
ta functũ æternis in cælo præmijs dignata est.

EXEMPLVM S. MARTINIANI ERE-
mitæ apud Surium ex Simeone Metaph.
13. Febr. Tom. 1.

B Martinianus ab anno ætatis decimo o-
ctauo celebris eremi apud Cæsaream in-
cola, ac miraculorum gratia clarus, post diuer-
sas demonũ insidias & impetus superatos, con-
tra tentationem carnis qua penè circumuētus
fuerat animosè & fortiter hac ratione decerta-
uit. Venerat ad Mandram S. Martiniani
scortum detestabile, quod squalenti habitu
sub vesperam præstolans pro foribus flebi-
li voce tanquam à via aberrans ferisq; ac
tempestati expositum, vt in cellam recipe-
retur dolosè eum exorauit. Intromisit tan-
dem miserans aduersum mulieris casum,
E 2 & dacty-

& dactylos quibus ipse reficiebatur ei vescendos apposuit: dein vero in interiorem cellam ingressus, clauso post se ostio, cum Psalmos de more cecinisset tertia hora noctis, & orasset, humi dormiit vt consueuerat. Eadem porro nocte eum Satanas in carnis inflammatione valdè conturbauit; & cum mane sur exisset egressus est è sua cella vt mulierem emitteret. Illa vero cum circa mediam noctem surrexisset, & omnia sua ornamenta è pera eduxisset ad decipiendum S. Martinianum sese ornaauerat. Cumq; illam non agnoscens & obstupefactus diu obmutuisset, dicit ei: Quænam tu es, & vnde hæc es ingressa, & quis hic est diabolicus habitus? Moxq; illa collaudans eius pulchritudinem aduentus sui causam amorem turpem subtexit: dein intempestiua culpam ieiunia, quibus adolescentiæ nitorem inconsulto prodigeret: Enimvero inquit cum scriptura nusquam asserat non esse comedendum aut bibendum aut legitimo vtendum coniugio: sed potius Apostolico oraculo laudentur honorabiles nuptiæ, & cubile immaculatū, omnesq; adeo Prophetæ ac Patriarchæ iuncti matrimonio hæredes facti sint regni cælorum, quid prohibet honestis nos thalamis sociari? Hæc dicens mulier & virum tentans eiusq; manus contrectans, emolliit & eneruauit eius propositi rigorem & castimoniam institutū, cœpitq; eum deturbare in barathrum peccati & interitus: Cumq; de peccato committendo mutuis

cœpif-

cœpisset sermo, Martinianus paulisper it foras, & ne à quoquã improuiso deprehédatur, ex edita rupe circumspicit. Interea diuino nutu, & gratia à peruersa cœpit cogitatione dimoueri, & sibi redditus de superanda tentatione sedulo dispicere. Inuenta itaq; in descensu montis sarmenta igni admoto in cella succendit, & solutis calceis in ignem infiliens, cœpit comburi toto corpore; Illoq; iam benè ambustus ac dolore percussus egrediebatur, & veluti secum depugnans dicebat. Quid est Martiniane? Rectè te accepit hic ignis, qui est ad tempus, & hæc acerba pœna. Si autem potes hæc pati, accede ad hanc mulierem. Ipsa enim, vel per eam potius diabolus ignem æternum conciliat. Cogita ergo æternum illud supplicium Martiniane, vermem qui nõ potest sopiri, stridorem dētium. Hic enim ignis qui est ad tempus, & cadit sub aspectum ab aqua extinguitur, & dum ardet habet lucem: æternus autem ignis, neq; vnquam ab aqua extinguitur, neq; vllam habet lucem. Illi vermes nunquam cessant. Tortores in puniendo nunquam fatigantur suntque planè immisericordes. Cogita hæc omnia ô Martiniane, & si ea potes sustinere accede ad mulierem. An non intelligis Diaboli fraudes? Matrimonium tibi persuadet mulier sanctũ & immaculatũ, quid igitur? Annis viginti quinq; Christo seruiisti, & nunquid te aliquo incommodo aut molestia affecit? Quid? omnes tuos præteritos labo-

res, vna voluptate eaque tam fœda tam bruta perdere decreuisti? Hęc dicens & eadem sibi admiratione quadam inculcans, vim lacrymarũ profudit, exclamauit q̄; Heu me miserum, quo ruo? quo pergo? Deinde cum paulum in terram prostratus quieuisset, rursus se voracibus flammis exurendum tradidit, donec adustus humi caderet. Tũ grauissima ex imo trahens corde suspiria, inconstantiam suam acerbissimis lacrymis defleuit, & obnixè Domini misericordiam deprecatus est. His à lógè cum horrore spectatis cõsternata mulier, & suorum scelerũ pœnitentiã ducta, eorundẽ irritamenta vestes pretiosas ijsdem flãmis aboleuit, & prioribus se pannis cõtegens veniam à S. Martiniano multis cum lacrymis humi strata impetrauit. Dein ipsius suasu in Bethlehem se ad S. Paulinam conferens reliquum vitæ tempus in admirabili pœnitentia consumpsit.

EXEMPLVM S. PETRI DAMIANI EPI-
scopi Ostiensis. 22. Februar. apud
Sur. Tom. 7.

Petrus Damianus Rauennæ satis obscuro loco, sed ingenuo natus, & post varias ærumnas suis alendis præfectus, à Damiano fratre, qui eius sortem miserabatur, Rauennæ studijs adhibetur, atq; illinc (perspecta ipsius optima indole) primò Fauentiam tum Parmam ad audiendos viros doctos ablegatur. Breui autem liberales artes omnes edoctus,